

Лучани — бронзові призери чемпіонату Європи

З 30 червня по 5 липня в місті Ллорет-де-Мар (Іспанія) проходив чемпіонат Європи серед чоловічих команд із пляжного гандболу. Збірна команда України здобула бронзові нагороди, пропустивши вперед лише господарів — національну збірну команду Іспанії та команду Хорватії. У складі збірної команди України виступали й лучани — Юрій Шамрило та Владислав Паровінчак.

Після нещасного випадку в Луцьку перевіряють усі дитячі майданчики

У зв'язку з нещасним випадком, унаслідок якого на ігровому майданчику на проспекті Молоді травмувалася дитина, перший заступник міського голови Тарас Яковлев доручив департаменту житлово-комунального господарства провести обстеження дитячих та спортивних майданчиків на території Луцька, які не передані на баланс відповідальним організаціям чи установам. У разі встановлення їх невідповідності державним нормам і стандартам буде прийнята рішення щодо подальшого функціонування таких об'єктів.

13

Відомості.інфо

№26 (768)

9 - 15 липня 2015 року

<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

З Богом немає нічого неможливого

Він не тільки дає випробування, але й допомагає його пройти

Юрій та Надія Сидорчуки з Троянкі разом уже тринадцять років. Усе на шляху було — і радощі, і слези. Та, попри випробування долі, вони йдуть по життю з Богом у серці, з Богом у думках...

У ДОМІ ПАНУЄ НЕВИЧЕРПНА ЕНЕРГІЯ ЛЮБОВІ

Лишень ступила на подвір'я, де мешкає ця чудова сім'я, — ніби в казку потрапила! Будинок кохається в квітах, до яких має пристрась господаря, а поруч дитячий майданчик, якому позаздрять навіть дорослі, — це справа рук господаря. Зустрічають мене дворічний Юрчик і трирічна Даниєлка, діти радісно запрошують до будинку. А тут просто очі розбігаються... У всьому видно вишуканий смак і неймовірні дизайнерські здібності Юрія Сидорчука. І водоспад, і камінь, і оздоблення деревом та каменем — справжній рай на землі, створений власними руками. Та важливіше за матеріальне те, що в цьому домі панує невичерпна енергія любові. В ній мимоволі потоне будь-хто, кому випала нагода поспілкуватися з цими людьми.

— Зустрілися ми з Надією коли дружували у спільних друзів на весіллі в Луцьку, — закохано, ніби це було вчора, розповідає про дружину Юрій. — Вона була чудова — така витончена та весела. Відразу зрозумів: це та, з якою хочу прожити усе своє життя. Ми зустрілися два роки. Та це умовний термін, бо я був на заробітках у Польщі. Сам родом із села Гораймівка, що в Маневецькому краї, дружина — з Ковеля...

Після одруження сім'я Сидорчуків винаймала квартиру в Луцьку. Там і народилися перші дві донечки Зінаїда та Вікторія. Згодом вирішили придбати помешкання дер поблизу Луцька, аби в дітей було власне

подвір'я, та й подаль від міської метушні. І хоча могли в той час дозволити собі купити житло в Маяках, та зупинилися на Троянці. Це село просто зачарувало подружжя: тихо, гарно, спокійно... Працювали над будинком завжди разом. Допомогали брати, адже багаті Сидорчуки на рідню: в Юрія десять братів та сестер, у Надії — вісім. У новій оселі благословив Господь пару ще п'ятьма дітками: Никодимчиком, Тимофійком, Данієллою, Юрчиком та Матвійчиком.

НА СІМ'Ю ЧЕКАЛО ВИПРОБУВАННЯ

Перше випробування для сім'ї прийшло, коли Надія була на третьому місяці вагітності Юрчиком. Йй вирізували апендицит, через тиждень відкрилася сильна кровотеча. В жінки швидко розвивалася гематома та фібринома, наполовину відшарувалася плацента... Лікарі пророкували, що цю дитину Надія не виносить. Але віра та молитви подружжя були настільки сильними, що медики тільки руками розводили: «Як таке могло статися? Три УЗД говорили про неминучі наслідки, а тут ніби й не було нічого...». Та Сидорчуки знали: всім провадить Усвишній. От і цього разу він показав свою велич перед людським зневір'ям.

Здавалося, от воно, щасливе життя: власний дім, чудові дітки, кохання близької людини... Та те, що чекало на них у майбутньому, сьогодні навіть важко уявити. Ми таке називаємо горем, вони — Божим випробуванням... У таких ситуаціях більшість опускає руки, а подружжя Сидорчуків — гаряче молилося, поклонившись на волю Господню...

— За два дні до трагедії мені на снівах жахливий сон, страшна автокатастрофа та чоловік, — із важкістю пригадує Надія Сидорчук. — Поділилася своїми побояваннями з Юрієм та подружкою. Вони лише порадили не хвилюватися, адже це просто сон.

Сон... Чи попередження? Юрій Сидорчук заробляє на життя ремонтами квартир, будинків, встановленням сантехніки — одне слово, всім, адже має насправді золоті руки. 8 грудня поїхав до Луцька допомогти другу зі сантехнікою. Заодно зустрівся зі своєю хрещеною, яка приїхала з Америки. О 19-й годині, щасливий, із подарунками та купленими мандаринами для діток, він їхав додому. Раптом між Зміїнцем та Милушами на зустрічну смугу на обгін виїхав бус. Водій запізно вгледів, що рух надто великий, а на дорозі ожевелю. Літня гума на задніх колесах відіграла, мабуть, не останню роль у цій трагедії. А Юрій, якому діватись уже було нікуди, за кілька секунд, які поділили його життя на «до» та «після», встиг лише подумати про своїх діток та дружину...

— Страшенно нервувала того

дня, — розповідає Надія. — Коли вечір була на столі, почала телефонувати до чоловіка, який чомусь затримувався, а він не брав слухавку, такого раніше ніколи не було. Аж раптом дзвінок, ледве чутно Юрій вимовляв слова, які розривали серце: «Я попав у аварію... Мені так сильно болить живіт, я, мабуть, помираю... Пробачте мене, якщо щось не так!». Я надто емоційно все це сприйняла, діти стали плакати. Трохи оговтавшись, сказала, щоб усі швиденько йшли молитись, аби Бог лишив нам татка...

— Після зіткнення я не втрачав свідомості, — розповідає Юрій. — Бачив, що рука якимось дивно вигнута і не рухається, дуже пекло в боці, ніби хтось праску розпечену поставив, не відчував ніг... Та, попри все, намагався вибити скло, щоб вибитися назовні. В цей момент люди, які поспішили на допомогу, виламали двері — і я орудом вивалився... Коли лежав, бачив, як калюжа крові навколо мене більшає... Чув, як люди сварять водія другої машини, який, слава Богу, не постраждав. Інші питали, чи я мертвий... «Швидко» приїхала міттево. Намагався допомогти лікарям повантажити себе на носі, бо вони й доторкнулися до мене боялися. Хтось питав, чи можна розрізати куртку, а я ще подумав, як же різати, коли вона майже нова. Та згодом стало не до того, хотілося, щоб ніхто мене не чіпав, ставало легше...

ЖОДНИХ ШАНСІВ НА ЖИТТЯ

Лікарі не давали жодних шансів. Та й які гарантії можна дати людині, в якій повний діагностичний звук так: політрава. Закрита травма грудної клітки. Забій нижніх відділів правої половини грудної клітки. Закрита травма живота. Травматичний розрив печінки, повний відрив жовчного міхура. Множинні розриви брижі тонкого та товстого кишківника. Множинні десоризації тонкого та товстого (поперечно-ободові) кишківника. Масивна заочеревинна гематома. Гематома гепатодуоденальної зв'язки. Внутрішньочеревна кровотеча. Геморагічний шок II ст. Забійне садно лобної ділянки зліва. Рвана рана надбрівної ділянки зліва. Забійне садно передньої черевної стінки в ділянці правого підребер'я. Забійні садна кистей обох верхніх кінцівок. Забійно-рвана рана ділянки лівого колінного суглоба. Перелом обох кісток лівого передпліччя в нижній третині зі зміщенням кісткових відламок. Перелом основи нігтьової фаланги 1-го пальця. Внутрішньосуглобовий перелом медіального виростка великогомілкової кістки зі зміщенням. ЗЧМТ. Струс головного мозку.

В лікарів опустилися руки... Не вірили, що він доживе до наступного ранку. Лише хірург Олександр Гагальовський узявся рятувати Юрія

Сидорчука. Всю середину «перевірив». Та й він не на сто відсотків вірив у те, що пацієнт житиме. Мабуть, тому перший тиждень у реанімації чоловікові навіть гіпс на кінцівки не накладали.

— Я ще з дитинства молив Бога бути йому корисним, — каже Юрій Сидорчук. — Сьогодні точно знаю, що він дає випробування, але й допомагає його пройти. Як батько карає свого сина, а згодом лікує його. Ця аварія була випробуванням не тільки для нас, а й для всіх християн. Молилися за мене по всій Україні та в Америці. Потрібно вірити! І не важливо, в яку ти церкву ходиш, адже Бог є вчора, сьогодні та завтра той самий. Він іде назустріч кожному. Дуже вдячний Олександрові Гагальовському, який, незважаючи ні на що, робив свою справу. Його рукою правив Бог.

— Знаючи люди, коли читали діагноз чоловіка, плакали: були певні, що він не виживе, а я лишуся вагітна з шістьма дітьми на руках, — пригадує жінка. — Та ми всі вірили: Юра житиме. Коли лікар Олександр Гагальовський говорив про те, що потрібно буде робити ще одну операцію, адже неможливо за перший раз уникнути гематом, я впевнено відповіла, що друга операція не знадобиться. Зробивши всі необхідні аналізи й обстеження, лікарі просто не знайшли слів. Тож усі говорили, що це чудо Господнє...

Юрій Сидорчук пролежав у другій міській лікарні в Луцьку місяць. Тиждень — у реанімації, два — у травматології та ще сім днів — у хірургічному відділенні. Інші довше після операції на апендицит лікуються. А Юрій просився додому, адже там, «як дивинся на дітей

і дружину, й біль швидше минає...».

ЯКБИ НЕ АВАРІЯ, ПІШОВ БИ В АТО КАПЕЛАНОМ

Сьогодні сім'я про страшну аварію говорить тільки як про випробування на віру. Живуть, тішачись дітьми, славлячи Бога. І на все у них вистачає часу: і на хазяйство, і на горди, і з малечю побавитися. Семирічний Никодим так грає в шашки, що варто добре подумати, чи сідати з ним на пару. Вікторія футболістка і піаністка, Зіночка бачить своє майбутнє пов'язаним із дизайном. Діти обласкани та мають усе необхідне. А на моє запитання «Як справляється зі всіма своїми ще такими маленькими дітками?» Надія відповідає: «Дітей потрібно сприймати такими, якими вони є. Не сварити зайвий раз за розбиту тарілку. Ми самі були дітьми, й не завжди слухняними», а Юрій додає: «Сврей, сварячи своїх діток, робили акцент на їхніх позитивних сторонах, чим заставляли дитину задуматися над скоєним».

Переїмаються Сидорчуки і військово, яка вирує на Сході. За словами Юрія, нам потрібно не чекати від Америки потужної зброї та військової підтримки, не робити винними когось, а шукати Бога — Бога живого, адже лише він може перемогти зло. Тому, ще до аварії, разом із дружиною не раз обговорював можливість поїхати в зону АТО в якості капелана. Та не склалося...

Я не можу передати всі ті почуття, які пережила, спілкуючись із цією чудовою сім'єю. Єдине, що можу сказати, то це те, що з Богом немає нічого неможливого. Якщо у вас є сумніви — перечитайте статтю ще раз...

Ірина ВЛАСЮК

Ось що залишилося від автомобіля після аварії

Українські каратисти потренувались у спортивному таборі на Волині

На Волині з 28 червня по 5 липня проходив традиційний спортивний табір Української федерації «Кіокушинкайкан карате» ІКО Мацушима. Інструкторами таборування каратистів стали: Шихан Дмитро Волинцев (5 дан, Луцьк), сансей Дмитро Головин (3 дан, Дніпропетровськ) та Шевчук Василь (2 дан, Луцьк).

Учасниками зборів були спортсмени з Волинської, Хмельницької, Донецької та Дніпропетровської областей. Уже традиційно каратисти

базувалися на озері Пісочне, що в Турійському районі.

Програма тренувань видалася досить насиченою: кіхон, ката, самозахист від холодної зброї, технічна і тактична підготовка в куміте, загальна фізична підготовка та спортивні ігри. Режим дня такий, як завжди: ранкове бігове тренування, обіднє, що включало технічну підготовку та бункай, вечірнє, на якому здебільшого робота в парах, та після вечері — самопідготовка до кю та дан-тесту.

Передостаннього дня, перед

атестацією, усі, зокрема і найменші учасники, взяли участь у нічному тренуванні. Звісно, апогеєм літнього табору була атестація, результатом якої стало надання нових кю тим, хто успішно пройшов екзамени. Особливо вітаємо Іванова Олександра з успішним складанням на 1 дан.

У перерві між тренуваннями всі мали можливість скупатись в озері, на березі якого розташовується база спортсменів, пограти у різні ігри або ж просто відпочити.

Такого роду табір був і є одним

із найкращих способів виховання та тренування каратистів, що зміцнює як особистий дух кожного спортс-

мена, так і впливає на покращення стосунків усієї сім'ї Кіокушин.